

Г. ДАНДЕНЪ.

То са знае. Хей! какъ викатъ оногова, който та прати да влѣзешъ въ оная къща.

ЛЮБЕНЪ.

Той е господарьтъ на нашата земя, господинъ виконтъ е.л. . . . т. . . . пжй, поврага! никакъ си не наумявамъ какъ дяволите го викатъ А-а-а! Господинъ Клитандру.

Г. ДАНДЕНЪ.

Да не е онзи млади залюбленникъ, който сѣди? . . .

ЛЮБЕНЪ.

Да, онзи що сѣди до онезъ дървета.

Г. ДАНДЕНЪ (на страва)

За това азъ виждамъ, че отъ нѣколко деня насамъ този мазникъ се сѣди срѣщу насъ! Измаменъ сжмъ както са види! (Съ гласъ). Неговото сжседство ми дава подозрение.

ЛЮБЕНЪ.

Какъ е възможно! Той е най-честниятъ човекъ на свѣта. Даде ми четири златни пари само и само да отида да кажа на жената, че е влюбенъ въ нея, и че желае да добие честь да ѝ поговори. Вижте струва ли моиятъ трудъ да ми са плати толковъ скжпо. Платата е много за този трудъ.